

Arrest

nr. 117 459 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juni 2013 van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 24 augustus 2009, waarbij medische elementen worden aangehaald t.a.v. verzoeker K.A., en op 23 juli 2010, waarbij medische elementen worden aangehaald t.a.v. verzoeker K.M., aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 juli 2010 wordt de aanvraag van 24 augustus 2010, vermeld in punt 1.1., ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 24 juni 2013 neem de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij beide aanvragen, vermeld in punt 1.1., ongegrond worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 13 augustus 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14/07/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Voor K.A. (...)

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur op 19/06/2013 (zie gesloten omslag), hij concludeerde dat:

'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)'

Redenen:

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt verder dat de aangehaalde symptomen en aandoeningen, ofwel geen behandeling vergen, ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode. Derhalve is er geen sprake meer van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.'

'Zodoende is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.'

'Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.'

Voor K.M. (...)

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur op 19/06/2013 (zie gesloten omslag), hij concludeerde dat:

'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)'

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat, met of zonder behandeling, de ernst van de symptomen niet van die aard is om van een reëel risico te gewagen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.'

'Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.'

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 19.06.2013.

In dit advies wordt geponeerd "dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door art. 3 van het Europees Verdrag van de Mens (...) dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte (...).

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt verder dat de aangehaalde symptomen en aandoeningen, ofwel geen behandeling vergen, ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Derhalve is er geen sprake meer van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst waar hij verblijft.

Zodoende is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt overeen identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

*ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er
geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er eigenlijk enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is. Er wordt evenwel geen enkel afdoend advies gegeven noch afdoend gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9TER § 1 VW beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er geen enkel afdoend onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens afdoende wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende concrete motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

Het gaat niet op zoals de arts-adviseur in zijn advies doet zomaar gratis te gaan beweren alsof de aandoeningen van verzoeker geen behandeling zouden behoeven en verder de behandelingstijd zou zijn verstreken. hetgeen helemaal niet strookt met de werkelijkheid.

Verzoeker werd recentelijk nog geopereerd voor ernstige problemen met de schouder die nog te wijzen zijn aan foltering en die hij destijds heeft ondergaan, en tot OP heden is er sprake van ernstige pijnen en actuele behandeling.

Het is storend dat de arts-adviseur zomaar zonder enig persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorliggende medische gegevens. en zonder enige bijkomende informatie te vragen, zomaar gratis gaat beweren alsof alles niet behandeld moet worden.

De werkelijkheid is dat de behandeling tot OP heden lopende is. en ook noodzakelijk.

De arts adviseur ondersteunt zijn blote beweringen ook geenszins met enige verwijzing naar medische literatuur, doch houdt het op eenzijdige ongemotiveerde beweringen, die zo algemeen zijn dat zij in elk dossier kunnen aangewend worden doch niet aantonen waarom de voorliggende medische attesten niet correct zijn en de lopende behandelingen niet noodzakelijk.

Pat bovendien op basis van eenzelfde kaduuke argumentatie geen enkel onderzoek is verricht naar de mogelijkheden van behandeling desgevallend in het land van herkomst en ook deze hypothese geenszins werd onderzocht.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens ongegrondheid zonder enige concrete motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de medische adviezen van 19 juni 2013 die door de ambtenaar-geneesheer werden opgesteld.

De Raad stelt vast dat het eerste middel enkel is gericht tegen het medisch advies van 19 juni 2013 dat betrekking heeft op verzoeker K.A.

Het medisch advies in hoofde van verzoeker K.A., dat onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.08.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

-Verwijzend naar de medische attesten d.d. 14/05/2009, 05/08/2009, 20/01/2010, zonder datum, 02/03/2010, 19/03/2009, 15/04/2010 en 25/01/2011 van dr. H. Verslegers, blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis, waarvoor behandeling met Cymbalta (duloxetine = antidepressivum) en Seroquel (quetiapine - antipsychoticum).

-Verwijzend naar het medisch attest d.d. 21/05/2010 van dr. R. Van Aken, blijkt dat betrokkene lijdt aan recidiverende schouderluxatie en chronische sinusitis, waarvoor behandeling met pijnstillers, kinesitherapie en een heelkundige ingreep.

-Verwijzend naar de medische attesten d.d. 14/05/2010 en 17/08/2010 van dr. M. Rosseel, blijkt dat betrokkene een bilaterale endoscopische sinuschirurgie onderging ter behandeling van een chronische sinusitis.

-Verwijzend naar het medisch attest d.d. 08/04/2010 van dr. F. Robijns, blijkt dat betrokkene lijdt aan positieve impingementtesten met positieve apprehensie van de rechterschouder.

-Verwijzend naar het medisch attest d.d. 02/03/2011 van dr. G. Vundelinckx, blijkt dat betrokkene werd opgenomen voor een luxatie van de rechterschouder. Verwijzing naar orthopedie.

-Verwijzend naar de medische attesten d.d. 22/03/2011, 08/07/2011 van dr. R. Candreva, huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan posttraumatisch stress-syndroom en schouderluxatie, waarvoor behandeling

met Cymbaita (duloxetine = antidepressivum) en Seroquel (quetiapine = antipsychoticum), en ambulante psychotherapie.

-Verwijzend naar de medische attesten d.d. 25/05/2011, 20/09/2011 en 15/06/2012 van prof.dr. P. Debeer, blijkt dat betrokkene lijdt aan bilaterale dislocatie van de schouder, waarvoor voor de rechterschouder reeds een chirurgische ingreep plaatsvond.

-Verwijzend naar het medisch attest d.d. 14/10/2011 van dr. F. Gielen, blijkt dat betrokkene lijdt aan pijn en functiebeperking thv schouders en psychische decompensatie, waarvoor Tramadol (tramadol = pijnstiller), draagdoek en kinesitherapie.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 33-jarige man uit Rusland lijdt aan een posttraumatisch stress-syndroom, bilaterale luxatie van de schouders en chronische sinusitis. Deze aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05 N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt verder dat de aangehaalde symptomen en aandoeningen, ofwel geen behandeling vergen, ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Derhalve is er geen sprake meer van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Zodoende is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.3. Verzoekers betogen dat er afdoende advies wordt gegeven noch afdoende wordt gemotiveerd waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

Uit de inhoud van deze adviezen van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen in rekening werden genomen. De adviezen van de ambtenaar-geneesheer vallen immers uiteen in twee delen.

Eenzijds wordt geoordeeld dat in de voorgelegde medische attesten beschreven posttraumatisch stress-syndroom, bilaterale luxatie van de schouders en chronische sinusitis niet beschouwd kunnen worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. Voorts wordt gesteld dat uit de beschikbare medische gegevens verder blijkt dat de aangehaalde symptomen en aandoeningen, ofwel geen behandeling vergen, ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode. Er wordt geconcludeerd dat er derhalve geen sprake meer is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Dit onderdeel slaat op de eerste toepassingsgeval zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen aldus niet gevolgd worden in hun stelling dat er niet afdoende werd gemotiveerd omtrent een reëel risico voor de fysieke integriteit van verzoeker K.A. Voorts stelt de Raad vast dat deze beoordeling door de verzoekers niet ernstig wordt betwist.

Verzoekers stellen verder dat er wordt gemotiveerd dat niet voldaan is aan artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet enkel omdat er geen sprake is van een onmiddellijke levensbedreigende ziekte.

De Raad stelt vast dat verzoekers met dit betoog voorbij gaan aan de overige motieven in het medisch advies van 19 juni 2013. Daarin wordt anderzijds geoordeeld dat dat uit de beschikbare medische gegevens verder blijkt dat de aangehaalde symptomen en aandoeningen, ofwel geen behandeling vergen, ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode. Dit onderdeel slaat op het tweede toepassingsgeval.

Verzoekers menen dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies niet zomaar gratis kan beweren dat de aandoeningen van verzoeker geen behandeling behoeven of dat de behandelingstijd zou zijn verstreken. Ze betogen dat dit niet strookt met de werkelijkheid.

Verzoekers laten met dit algemeen betoog echter na te concretiseren met welke precieze feitelijke gegevens er geen rekening werd gehouden, welke precieze feitelijke gegevens incorrect werd beoordeeld of op grond van welke precieze feitelijke gegevens de ambtenaar-geneesheer onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers wijzen erop dat verzoeker K.A. nog recentelijk werd geopereerd voor ernstige problemen met de schouder maar verduidelijken of staven dit betoog verder niet. Uit het medisch advies blijkt dat de laatste medische attesten die wijzen op een ingreep dateren van 25/05/2011, 20/09/2011 en 15/06/2012, zodat verzoekers niet kunnen voorhouden dat verzoeker K.A. “recentelijk” werd geopereerd. Verzoekers maken ook geen melding van een later daterend medisch attest waarmee geen rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoekers stellen dat “de behandeling tot op heden lopende is, en ook noodzakelijk”, blijven zij geheel in gebreke te verduidelijken welke behandeling juist wordt bedoeld. Zij verduidelijken verder op geen enkele wijze uit welke feitelijke gegevens die aan de ambtenaar-geneesheer werden voorgelegd, zou moeten blijken dat een behandeling nog lopende is.

Verzoekers storen er zich aan dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn conclusies komt zonder enig persoonlijk onderzoek, in strijd met voorliggende gegevens en zonder enige bijkomende informatie te vragen.

De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (Zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: “De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.”).

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, een bijkomend advies in te winnen van deskundigen.

Dit houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om steeds voor een vreemdeling die verzoekt om op basis van gezondheidsredenen tot een verblijf gemachtigd te worden bijkomend medisch advies in te winnen, maar enkel indien hij dit noodzakelijk acht.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Zulke verplichting kan evenmin worden gelezen in artikel 4 van het

koninklijk besluit van 27 mei 2007. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer.

Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 34)

Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet concretiseren op welke wijze of waarom een persoonlijk onderzoek of het opvragen van bijkomende informatie tot een andere beoordeling had kunnen leiden, zodat zij zich in wezen beperken tot een algemeen betoog dat de motieven in het medisch advies niet kan weerleggen. Immers hun bewering dat de behandeling tot op heden lopende is en ook noodzakelijk is, wordt verder ook niet gepreciseerd en vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die aantonen dat de ambtenaar-geneesheer door een persoonlijk onderzoek te voeren of bijkomende informatie in te winnen tot een andere beoordeling zou zijn gekomen.

Het verwijt dat de ambtenaar-geneesheer niet verwijst naar medische literatuur en zich beperkt tot algemene motiveringen die in elk dossier kunnen worden aangewend, kan de feitelijke motieven van het advies niet ondermijnen nu verzoekers er niet slagen op ernstige en concrete wijze de feitelijke motieven van het advies te betwisten noch te weerleggen.

In casu betwisten verzoekers niet op ernstige en concrete wijze het motief dat de aangehaalde symptomen en aandoeningen, ofwel geen behandeling vergen, ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Nu zij dit niet doen, verduidelijken zij niet welk belang zij hebben bij het betoog dat er geen enkel onderzoek is gevoerd naar de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst en dat deze hypothese niet werd onderzocht.

Alleszins kan niet worden aangenomen dat het kennelijk onredelijk is om *in casu* geen onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling in Rusland.

Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een behandeling voor de aandoeningen van verzoeker K.A. niet vereist is of dat de behandeling zich situeert binnen een tijdsperiode die reeds verstreken is, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoeningen in Rusland.

Verzoekers geven met het geheel te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar tonen met hun betoog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens in het administratief dossier of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot het besluit is gekomen dat *"Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."*

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekers tonen niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit de feitelijke vaststellingen en het advies van de arts-adviseur afleidt, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Er wordt niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de bestreden beslissing te baseren op het advies van de arts-adviseur en de aanvragen, vermeld in punt 1.1., ongegrond te verklaren.

Het redelijkheidsbeginsel noch het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, voorts tonen verzoekers niet aan dat de aanvragen, vermeld in punt 1.1., met miskenning van artikel 9ter of de materiële motiveringsplicht ongegrond werden verklaard.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.4. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening en voor het overige op basis van algemene motivering stelt dat er niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd 2005 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding

toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 198 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 19 juni 2013, die onder gesloten omslag bij de bestreden beslissingen werd gevoegd en die integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing, waarvan enkel de conclusies worden hernomen in de bestreden beslissing.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821)

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekers herhalen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn en dat er geen onderzoek ten gronde werd uitgevoerd, met name of men in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Verzoekers herhalen bij deze dezelfde argumenten als onder het eerste middel.

De Raad verwijst dan ook naar wat hierboven wordt gesteld bij de bespreking van het eerste middel, waarbij wordt vastgesteld dat het redelijkheidsbeginsel noch het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat verzoekers voorts niet aantonen dat de aanvragen, vermeld in punt 1.1., met miskenning van artikel 9ter of de materiële motiveringsplicht ongegrond werd verklaard.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.7. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen een grondig onderzoek doorvoert.

Door zomaar standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakkelijks halve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zon der enig correct onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele behandelingsmogelijkheden van de medische toestand van verzoeker, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstig probleem dat aanleiding kan geven tot een vernederende of onmenselijke behandeling.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 19.06.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig correct standpunt heeft ingenomen betreffende de toegankelijkheid en beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst en zich beperkt heeft tot het stellen dat er geen behandeling meer nodig zou zijn, doch dit wordt tegengesproken door de dagdagelijkse realiteit.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomst- land, hetgeen ten zeerste echter van belang is;

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is ver-schaft.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang.

Nochtans dient de overheid in haar oordeel betreffende een aanvraag tot medische regularisatie steeds standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene, en deze overheid dient deze te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat bovendien er thans manifeste vervolging aan de orde is van vluchtelingen uit de Kaukasus, en in het bijzonder in Tsjetsjenië.

Dat daarnaast ook geen de minste duidelijkheid verschaft wordt inzake de behandelingswijze van de pathologie, de concrete mogelijkheden van behandeling en de toegang tot de noodzakelijke behandeling in het concrete geval van verzoeker.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op deze essentiële punten nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, én verder over alle aspecten van de gezondheidstoestand van verzoeker, zo ondermeer door standpunt in te nemen betreffende de behandeling, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, én zonder enige uitspraak te doen inzake de behandeling en zonder enige concrete in- formatie over de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de medische toestand aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, , is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensen rechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in arti kel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Verzoeker is in het verleden al gefolterd geweest.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Ingoesjetië, en door de arts-adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen."

3.8. Verzoekers herhalen hun betoog dat reeds werd gevoerd onder het eerste middel. Het volstaat in deze te verwijzen naar wat wordt gesteld bij de bespreking van het eerste middel.

Uit de betwiste medische advies in hoofde van verzoeker K.A. blijkt zeer duidelijk dat de bewoordingen dat *"er vanuit medisch standpunt geen bezwaar [is] tegen een terugkeer naar het land van herkomst"* niet enkel slaan op het gebrek aan een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers, maar ook op een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de beide situaties vervat in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet heeft beoordeeld, waarbij hij rekening heeft gehouden met alle voorgelegde medische attesten.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt ook dat verzoekers niet op ernstige en concrete wijze het motief dat de aangehaalde symptomen en aandoeningen geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit noch het motief dat de aangehaalde symptomen of aandoeningen geen behandeling vergen, ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode, betwisten noch weerleggen.

Nu zij dit ook niet doen in hun betoog m.b.t. het derde middel, verduidelijken zij niet welk belang zij hebben bij het betoog dat er geen onderzoek werd gevoerd naar evolutie van de ingeroepen pathologie bij terugkeer naar het land van herkomst of het betoog dat er geen enkel onderzoek is gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van behandeling in het land van herkomst.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet wordt aangetoond dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens in het administratief dossier of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot het besluit is gekomen dat *"Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."*

Verzoekers tonen ook niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de feitelijke vaststellingen en het advies van de arts-adviseur afleidt, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Er wordt niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de bestreden beslissing te baseren op het advies van de arts-adviseur en de aanvragen, vermeld in punt 1.1., ongegrond te verklaren.

3.9. In zoverre dat verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel

persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”.

In casu, waar de beweerde schending van artikel 3 EVRM verbonden is met de medische situatie van de verzoeker, wijst de Raad er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Het is aan de verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoeker K.A. bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*, aangezien verzoekers immers niet op ernstige en concrete wijze het motief dat de aangehaalde symptomen of aandoeningen geen behandeling vergen, ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode, betwisten of weerleggen. Verzoekers tonen aldus hun belang niet aan bij het betoog dat er geen onderzoek is gebeurd naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet vastgesteld. Evenmin blijkt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM werden miskend voor wat betreft de beweerde medische elementen.

3.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekers toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, *in casu* de Russische Federatie.

3.11. De Raad stelt vast dat op 28 mei 2009 en 31 januari 2013 het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers weigerde. Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 32.636 van 13 oktober 2009 en arresten nrs. 105.507 en 105.508 van 20 juni 2013.

Verzoekers stellen voorts dat er thans manifeste vervolging aan de orde is van vluchtelingen uit Tsjetsjenië dan weer Ingoesjetië.

De Raad stelt vast dat in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, verzoekers enkel verwijzen naar de algemene toestand in hun land van herkomst, met name de Russische Federatie, in het bijzonder de deelrepubliek Tsjetsjenië dan weer Ingoesjetië, zij verder een theoretische uiteenzetting geven omtrent artikel 3 van het EVRM en dat zij verwijzen naar vroegere rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Voor wat betreft de vroegere rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, is het zo dat aan deze rechtspraak geen precedentswaarde noch een actualiteitswaarde kan worden gehecht.

De Raad merkt op dat verzoekers hun blote beweringen omtrent de toestand in Tsjetsjenië of Ingoesjetië niet staven met enig begin van bewijs. Derhalve slagen zij er niet in om aan te tonen dat het oordeel van de Raad van 20 juni 2013 waar werd gesteld dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, niet meer actueel is.

Voorts dient te worden benadrukt dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat.

De verzoekers moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekers stellen ten dezen enkel dat verzoeker gefolterd is geweest. Verzoekers brengen echter dienaangaande niet het minste begin van bewijs of enig ander concreet element aan waardoor een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden vastgesteld. Eveneens weerleggen verzoekers de vroegere bevindingen van asielinstanties en de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers beweerde vervolgingsfeiten.

De Raad stelt bijgevolg vast dat wegens het algemeen en zeer summier betoog van verzoekers, er in deze stand van zaken geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES